

ปัจจัยทำนายพฤติกรรมการสนทนาเรื่องเพศกับบุตรของบิดา มารดาและผู้ปกครอง ที่มีบุตรวัยรุ่นตอนต้น ในอำเภอเกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี

กิจติยา รัตนมณี, วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุราษฎร์ธานี, ratkittiya@gmail.com

ชุลีพร หีตอักษร, วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุราษฎร์ธานี, chuleeporn.ekt@gmail.com

สำอองค์ ลวนางกูร, โรงพยาบาลเกาะพะงัน, san_ang_31@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงทำนายนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยการทำนายพฤติกรรมการสนทนาเรื่องเพศของบิดามารดาและผู้ปกครองกับบุตรวัยรุ่นตอนต้น กลุ่มตัวอย่างคือ บิดามารดา ผู้ปกครองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนเกาะพะงันศึกษา จำนวน 320 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติเชิงพรรณนา สถิติถดถอยเชิงพหุแบบทีละขั้นตอน ผลการวิจัยพบว่า

1. พฤติกรรมการสนทนาเรื่องเพศกับบุตร (Mean = 1.67, SD = 0.74) การให้ความสำคัญในการสนทนาเรื่องเพศกับบุตร (Mean = 2.90, SD = 1.24) ทักษะการสนทนาเรื่องเพศกับบุตร (Mean = 2.82, SD = 1.03) และความเชื่อมั่นในการสนทนาเรื่องเพศกับบุตร (Mean = 2.60, SD = 1.01) อยู่ระดับปานกลาง

2. ปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมการสนทนาเรื่องเพศกับบุตร คือ ปัจจัยด้านความเชื่อมั่นในการสนทนาเรื่องเพศ (Beta = .728) และปัจจัยด้านการให้ความสำคัญในการสนทนาเรื่องเพศกับบุตร (Beta = -0.159) และสามารถอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมการสนทนาเรื่องเพศกับบุตรได้ร้อยละ 51 (adj. $R^2=0.510$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และมีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนาย .58670

คำสำคัญ : ปัจจัยทำนายพฤติกรรมการสนทนาเรื่องเพศ, การสนทนาเรื่องเพศของบิดามารดาและผู้ปกครอง, วัยรุ่นตอนต้น

Factors Predicting Sexuality Discussion Behavior of Parents and Guardians with Early Adolescent Children in Koh Pha Ngan District, Surat Thani Province

Kittiya Rattanamanee, Boromarajonani College of Nursing Suratthani, ratkittiya@gmail.com

Chuleeporn Heetakson, Boromarajonani College of Nursing Suratthani, chuleeporn.ekt@gmail.com

Samang Lawanangkul, Kohphangan Hospital, san_ang_31@hotmail.com

Abstract

This predictive research aimed to investigate the frequency of sexuality discussion of parents and guardians with their early adolescent children. The sample consisted of 320 secondary school students attending Koh-pha-ngan-suksa School. Data were collected using questionnaires. Data analysis was performed using descriptive analysis, stepwise multiple regression. The results showed that:

1. The frequency of sexuality discussion with children (Mean = 1.67, SD = 0.74), the significance of sexuality discussion with children (Mean = 2.90, SD = 1.24), attitude toward sexuality discussion with children (Mean = 2.82, SD = 1.03), and sexuality discussion self-efficacy (Mean = 2.60, SD = 1.01) were at a moderate level.

2. The factors predicting the frequency of sexuality discussion of parents and guardians with their children were sexuality discussion self-efficacy ($Beta=.728$) and the significance of sexuality discussion with children ($Beta=-0.159$), which could predict 51% of variance in the frequency of sexuality discussion of parents and guardians with their children with statistical significance at 0.05 (adj. $R^2=0.510$ $p=0.043$).

Keywords: Predictive frequency of sexuality discussion behavior, sexuality discussion of parents and guardians, early adolescent children

บทนำ

ปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในปัจจุบันมีความซับซ้อนและมีความสัมพันธ์กับปัจจัยหลายประการ เช่น ค่านิยมในกลุ่มวัยรุ่น เพื่อน ความรักและครอบครัว ส่วนใหญ่มักเกิดขึ้นตามอารมณ์และความตื้นเขินของ ขาดความยั้งคิดถึงผลเสียที่จะเกิดขึ้น ขาดความรู้ ความเข้าใจในการป้องกันตัวเองในการมีเพศสัมพันธ์อย่างเหมาะสม จากรายงานสถานการณ์การติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์โรคมุขมิคุ้มกันบกพร่อง (เอดส์) องค์การสหประชาชาติจากรายงาน ขององค์การอนามัยโลกได้ประมาณการว่าทั่วโลกมีผู้อยู่ร่วมกับเอชไอวี จำนวน 36.7 ล้านคน ซึ่งเป็นเด็กจำนวน 1.8 ล้านคน และพบสถิติว่าวัยรุ่นจำนวนมาก มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกแบบไม่ป้องกัน (World Health Organization [WHO], 1994) ในประเทศไทยรายงานการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์จากข้อมูล 10 ปีย้อนหลัง ปี ค.ศ. 2005 - 2014 พบว่ามีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องติดต่อกันทุกปี พ.ศ. 2557 มีการรายงานโรค 34,783 ราย อัตราป่วย 53.55 ต่อประชากรแสนคนพบว่าในจำนวนเหล่านั้นกลุ่มเยาวชนชาย (อายุ 10 - 24 ปี) มีอัตราการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์สูงมาร้อยละ 51.70 (Pongpan, 2014) และจากรายงานวิจัยความรู้ เกี่ยวกับการติดเชื้อเอชไอวี/เอดส์ และ เจตคติของพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นตอนต้น (Boonchieng, Tuanrat, Fongkaew & Klunkli, 2013) ยังมีความรู้ความเข้าใจที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับการมีพฤติกรรมทางเพศ มีความคิดว่า เมื่อมีเพศสัมพันธ์การหลั่งภายนอกช่วยป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ นอกจากนี้พบว่าร้อยละ 55.5 คิด ว่าควรมีประสบการณ์เพศให้ได้มากที่สุดและร้อยละ 45.6 ยังมีความคิดว่าการใช้ถุงยางอนามัยแสดงถึงความ ไม่ไว้ใจซึ่งกันและกัน ดังนั้นการให้ความรู้การปลูกฝังเรื่องเพศศึกษาแก่เด็กเป็นเรื่องสำคัญซึ่งจากการศึกษา ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นแห่งหนึ่งในจังหวัด อุบลราชธานี (Junnual, Manwong, Suebsamran & Singto, 2014) พบว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพของครอบครัว ไม่ดีมีโอกาสที่จะมีเพศสัมพันธ์มากเป็น 5.7 เท่าของนักเรียนที่มีสัมพันธภาพของครอบครัวดี ดังนั้นครอบครัวเป็น ปัจจัยที่สำคัญที่อยู่ใกล้ชิดและมีอิทธิพลต่อตัวเด็ก (McBride, Paikoff, & Holmbeck, 2003) การให้ความรู้ ปลูกฝังค่านิยมการปลูกฝังค่านิยมเรื่องเพศกับบุตรของบิดามารดาในสังคมไทยยังไม่มีข้อมูลที่ศึกษาไว้อย่างชัดเจน นอกจากนั้นลักษณะสังคมไทยเป็นสังคมที่เชื่อว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องส่วนบุคคล ไม่ควรนำมาพูดกับผู้อื่น การ สนทนาหรือการนำเรื่องเพศมาพูดในที่สาธารณะเป็นสิ่งที่น่าอาย การพูดคุยเรื่องเพศระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ หรือ บิดา มารดากับบุตรยังไม่ได้รับการยอมรับมากนัก และบางครอบครัวถือว่าเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสม เช่นเดียวกับ วัฒนธรรมในอีกหลายประเทศที่พบว่าการพูดคุยเรื่องเพศในครอบครัวหรือระหว่างบิดา มารดา กับบุตร ถือเป็น เรื่องที่ยากลำบาก (WHO, 1994)

การศึกษาเกี่ยวกับการสนทนาเรื่องเพศระหว่างบิดามารดากับบุตรส่วนใหญ่พบว่า การเริ่มต้น การตอบคำถาม ของบุตรในเรื่องเพศ วิธีการถ่ายทอดข้อมูลการสนทนาในเรื่องเพศ เป็นเรื่องที่ยากสำหรับบิดา มารดา บิดา มารดา บางกลุ่มรับรู้ว่าตนเองมีความรู้ในเรื่องเพศน้อย และไม่เพียงพอต่อการสอนบุตร โดยเฉพาะเรื่องการคุมกำเนิดและ โรคติดต่อเชื้อทางเพศสัมพันธ์ ขณะเดียวกันการสนทนาเรื่องเพศในบางหัวข้อเช่น การมีแฟนและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ มักจะก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างบิดามารดากับบุตรเพิ่มขึ้นมากขึ้น (Chung et al, 2005) นอกจากนี้การศึกษา ที่ผ่านมายังพบว่าทัศนคติและความเชื่อของครอบครัวเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการสนทนาเรื่องเพศ ซึ่งใน ครอบครัวไทยที่แม้บุตรจะโตแล้วแต่บิดามารดาที่ยังมองว่าบุตรเป็นเด็กอยู่เสมอ จึงจำเป็นต้องปกป้องบุตร (Asawasripongtorn, 2015) โดยเฉพาะครอบครัวที่อยู่ในชนบทหรือเคร่งครัดในประเพณีเชื่อว่าการปกป้องบุตร วัยรุ่นจากการเรียนรู้ข้อมูลทางเพศจะเป็นการปกป้องบุตร ช่วยให้บุตรไม่สนใจ และไม่ใส่ใจในเรื่องเพศ แต่ใน ความเป็นจริงอาจเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง และอาจทำให้บุตรวัยรุ่นได้รับผลกระทบและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ โดย รู้เท่าไม่ถึงการณ์ ปัญหาดังที่กล่าวมาทำให้บิดามารดาหลีกเลี่ยงการสนทนาเรื่องเพศกับบุตรวัยรุ่น

จากแนวคิดของความเชื่อมั่นในสมรรถนะแห่งตน (Bandura, 1997; Siriluckkananan, 2010) ซึ่งเชื่อ ว่าเป็นการรับรู้ของบุคคลว่าตนมีความสามารถในการกระทำหรือแสดงพฤติกรรมเพื่อให้เกิดผลตามที่ตนเอง คาดหวัง ซึ่งหากบุคคลขาดความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองหรือไม่มั่นใจว่าตนจะสามารถปฏิบัติกิจกรรมนั้น

บรรลุผลตามที่คาดหวังได้ ก็จะไม่แสดงพฤติกรรมการสนทนาเรื่องเพศเป็นสิ่งที่ไวต่อความรู้สึก (McBride, Paikoff, & Holmbeck, 2003) ดังนั้นความเชื่อมั่นในสมรรถนะของตนเองในการสนทนาเรื่องเพศจึงถือว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญที่จะทำให้บิดามารดาสนทนาเรื่องเพศกับบุตร ทั้งนี้บิดา มารดาต้องมีความเชื่อว่าการสนทนาเรื่องเพศเป็นสิ่งจำเป็นและมีผลดีต่อพัฒนาการเจริญเติบโตของบุตร

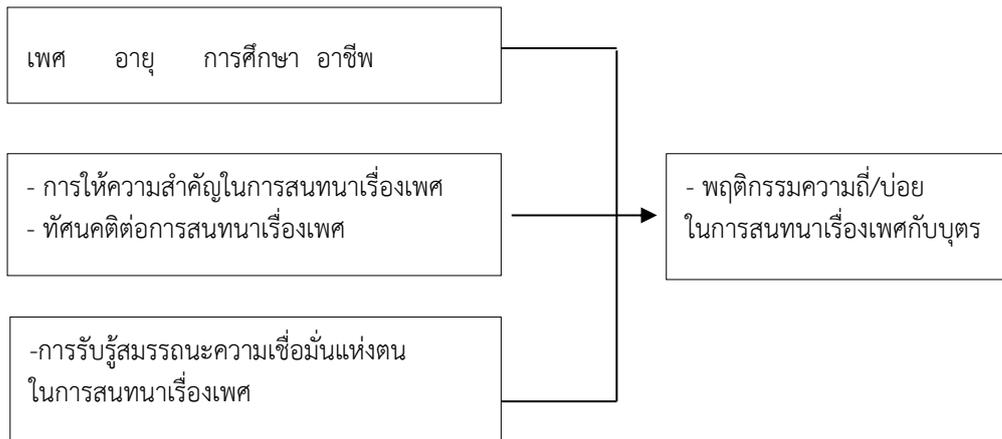
อำเภอเกาะพะงัน เป็นอำเภอที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของจังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งทุกคนรู้จักกันในนามเกาะปาร์ตี้ เป็นสถานที่จัดฟูลมูนปาร์ตี้ มีนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมาเที่ยวอย่างต่อเนื่อง มีการจัดฟูลมูนปาร์ตี้ประมาณเดือน 2 ครั้ง มีสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นแหล่งบันเทิงจำนวนมาก ทางหน่วยงานรัฐบาลได้เฝ้าระวังในการใช้สารเสพติด การมั่วสุม การใช้เครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์ กระทบวงสาธารณสุขกับภาคชุมชนได้เฝ้าระวังเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ถูกต้องอันจะนำไปสู่การเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การเกิดโรคมุ้มนกบพร่องการตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร ดังนั้นนอกจากการณรงค์เพื่อป้องกันจากภาครัฐแล้ว ควรส่งเสริมให้ครอบครัวมีส่วนร่วมในการป้องกันการเกิดเพศสัมพันธ์ที่ไม่ถูกต้องในวัยรุ่นโดยเฉพาะบิดา มารดา และผู้ปกครองควรให้ความสำคัญกับการสนทนากับบุตรเรื่องเพศสัมพันธ์ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาปัจจัยการทำนายพฤติกรรมความถี่ บ่อยในการสนทนาเรื่องเพศของบิดา มารดา และผู้ปกครองกับบุตรที่อยู่ในระยะวัยรุ่นตอนต้นในด้านการให้ความสำคัญทัศนคติต่อการสนทนา ความเชื่อมั่นสมรรถนะแห่งตนในการสนทนาเรื่องเพศกับลูกวัยรุ่นตอนต้นเพื่อนำข้อค้นพบจากการศึกษาที่ได้ไปใช้ในการจัดกิจกรรมส่งเสริมบิดา มารดา ผู้ปกครอง ในการสนทนาเรื่องเพศอย่างถูกต้องกับบุตรต่อไปเพื่อนำไปสู่การปรับพฤติกรรม การลดปัญหาที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสม

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมความถี่/บ่อยการสนทนาเรื่องเพศ ทัศนคติต่อการสนทนาเรื่องเพศ และการให้ความสำคัญในการสนทนาเรื่องเพศ ความเชื่อมั่นสมรรถนะแห่งตนเองในการสนทนาเรื่องเพศของบิดา มารดา และผู้ปกครองกับบุตรที่อยู่ในระยะวัยรุ่นตอนต้น
2. เพื่อศึกษาปัจจัยการทำนายพฤติกรรมความถี่ บ่อยการสนทนาเรื่องเพศของบิดามารดาและผู้ปกครองกับบุตรที่อยู่ในระยะวัยรุ่นตอนต้น ในด้าน เพศ อายุ การศึกษา รายได้ การให้ความสำคัญในการสนทนาต่อการสนทนา ความเชื่อมั่นสมรรถนะแห่งตนในการสนทนาเรื่องเพศของบิดา มารดาและผู้ปกครองกับบุตรที่อยู่ในระยะวัยรุ่นตอนต้น

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้กรอบแนวคิดที่ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยทำนายพฤติกรรมการสนทนาเรื่องเพศของบิดา มารดา ผู้ปกครอง กับบุตรที่อยู่ในระยะวัยรุ่นตอนต้นเป็นแนวทางในการวิจัยได้ว่า เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ การให้ความสำคัญ ในการสนทนาเรื่องเพศทัศนคติต่อการสนทนา เรื่องเพศ การรับรู้สมรรถนะความเชื่อมั่นในการสนทนาเรื่องเพศ และพฤติกรรมความถี่/บ่อยในการสนทนาเรื่องเพศกับบุตร (Bandura, 1997; Siriluckkananan, 2010) เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการสนทนาเรื่องเพศกับบุตร แสดงดังภาพ 1

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทำนาย (Predictive research) เพื่อศึกษาปัจจัยการทำนายพฤติกรรมการสนทนาเรื่องเพศของบิดา มารดา และผู้ปกครองกับบุตรที่อยู่ในระยะวัยรุ่นตอนต้นในด้านเพศ อายุ การศึกษา รายได้ การให้ความสำคัญ ทักษะคิดต่อการสนทนา ความเชื่อมั่นสมรรถนะแห่งตนในการสนทนาเรื่องเพศกับลูกวัยรุ่นตอนต้น

ประชากรคือ บิดา มารดา หรือผู้ปกครองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในอำเภอเกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 1,900 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางสำเร็จรูปของ Krejcie & Morgan (Srisatidnarakul, 2010) ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 320 คน โดยกำหนดคุณสมบัติ คือ เป็นบิดา มารดา หรือผู้ปกครองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนเกาะพะงันศึกษา อำเภอเกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณเป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง และคู่มือฝึกอบรมการจัดการเรียนรู้เพศแบบรอบด้าน (PATH, 2010) ประกอบด้วย 5 ส่วน คือ 1) แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล 2) แบบสอบถามพฤติกรรมการสนทนาเรื่องเพศกับลูกวัยรุ่นตอนต้น ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา 3) แบบสอบถามการให้ความสำคัญในการสนทนาเรื่องเพศกับบุตรวัยรุ่น 4) แบบสอบถามทักษะคิดต่อการสนทนาเรื่องเพศกับบุตรวัยรุ่น, และ 5) แบบสอบถามความเชื่อมั่นสมรรถนะแห่งตนเองในการสนทนาเรื่องเพศของบิดามารดาหรือผู้ปกครองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

การตรวจสอบความตรงของเนื้อหา (Content validity) ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือสร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงของแบบสอบถาม (Reliability) นำแบบสอบถามที่ได้ผ่านการปรับปรุง ทดลองใช้กับบิดา มารดา ที่มีบุตรวัยรุ่นจำนวน 30 คน และทำการวิเคราะห์หาค่าความเที่ยง โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha coefficient) ได้ภาพรวมเท่ากับ .94

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา โดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง คือ อายุ เพศ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ของครอบครัวต่อเดือน จำนวนบุตร
2. ข้อมูลพฤติกรรมความถี่/บ่อยของการสนทนาเรื่องเพศ การให้ความสำคัญ ทักษะคิดต่อการสนทนา ความเชื่อมั่นสมรรถนะแห่งตนในการสนทนาเรื่องเพศกับลูกวัยรุ่นตอนต้น วิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา โดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
3. ข้อมูลปัจจัยในการทำนายพฤติกรรมความถี่/บ่อยของการสนทนาเรื่องเพศ วิเคราะห์โดยใช้สถิติถดถอยพหุคูณ (Multiple regressions) โดยวิธี Stepwise หรือ Enter

จริยธรรมการวิจัย

การศึกษานี้ได้ผ่านกระบวนการพิจารณาจากคณะกรรมการพิจารณาการวิจัยในมนุษย์ วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีสราษฏร์ธานี เลขที่ 2016/21 วันที่ 20 พฤศจิกายน 2560 หลังจากนั้นได้ทำหนังสือขออนุญาตและติดต่อประสานงานกับผู้อำนวยการโรงเรียนและผู้ปกครองของนักเรียนโดยสอบถามความสมัครใจในการเข้าร่วมการวิจัย ผู้วิจัยได้ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการศึกษา วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ประโยชน์ที่จะได้รับจากการศึกษา และได้อธิบายให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยทราบว่าการเข้าร่วมการวิจัยจะไม่ส่งผลกระทบต่อผู้เข้าร่วมวิจัย ผู้เข้าร่วมวิจัยสามารถเข้าร่วมและปฏิเสธการเข้าร่วมการวิจัยได้ตลอดเวลา ข้อมูลที่ผู้เข้าร่วมวิจัยให้มาจะเก็บเป็นความลับอย่างเคร่งครัด มีเพียงผู้วิจัยและสมาชิกในคณะวิจัยที่สามารถเข้าถึงข้อมูลได้ การรายงานการวิจัยจะถูกรายงานในภาพรวม โดยไม่ระบุชื่อผู้ให้ข้อมูลข้อมูลหรือผู้เข้าร่วมวิจัย และผลการวิจัยจะนำไปใช้เพื่อประโยชน์ต่อสังคมเท่านั้น

ผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีผู้ตอบแบบสอบถามที่สมบูรณ์จำนวน 320 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงร้อยละ 73.5 เพศชาย ร้อยละ 26.5 โดยมีอายุเฉลี่ย 39.8 ปี อายุต่ำสุด 20 ปี อายุมากที่สุด 72 ปี ส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสคู่ ร้อยละ 91.25 และ หย่าร้าง/หม้าย/แยกกันอยู่ ร้อยละ 8.75 ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาสูงสุด คือ ประถมศึกษา ร้อยละ 59.37 รองลงมา คือ มัธยมศึกษาตอนต้น/ปวช. ร้อยละ 18.75 ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกร ร้อยละ 40.62 รองลงมา คือ รับจ้าง ร้อยละ 32.5 ส่วนใหญ่มีรายได้ของครอบครัว/เดือน อยู่ในช่วง 5,000 - 10,000 บาท ร้อยละ 52.18 รองลงมาน้อยกว่า 5,000 บาท ร้อยละ 19.68 ส่วนใหญ่มีบุตรจำนวน 2 คน ร้อยละ 49.37 รองลงมามีบุตรจำนวน 3 คน ร้อยละ 22.5
2. พฤติกรรมความถี่/บ่อยของการสนทนาเรื่องเพศกับบุตรอยู่ระดับปานกลาง (Mean = 1.67, SD = 0.74) การให้ความสำคัญในการสนทนาเรื่องเพศกับบุตรอยู่ระดับปานกลาง (Mean = 2.90, SD = 1.24) ทักษะคิดต่อการสนทนาเรื่องเพศกับบุตรอยู่ระดับปานกลาง (Mean = 2.82, SD = 1.03) ความเชื่อมั่นในการสนทนาเรื่องเพศกับบุตรอยู่ระดับปานกลาง (Mean = 2.60, SD = 1.01) ดังตารางที่ 1

ตาราง 1 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมปัจจัยด้านพฤติกรรมความถี่/บ่อยของการสนทนา การให้ความสำคัญ ทักษะคิดต่อการสนทนา และความเชื่อมั่นในสมรรถนะแห่งตนการสนทนาเรื่องเพศกับบุตร

พฤติกรรม	Mean	SD
พฤติกรรมความถี่/บ่อยของการสนทนาเรื่องเพศกับบุตร	1.67	0.74
การให้ความสำคัญในการสนทนาเรื่องเพศกับบุตร	2.90	1.24
ทักษะคิดต่อการสนทนาเรื่องเพศกับบุตร	2.82	1.03
ความเชื่อมั่นในการสนทนาเรื่องเพศกับบุตร	2.60	1.10

3. ปัจจัยทำนาย หรือเป็นตัวแปรที่เข้าสมการทำนาย คือ ความเชื่อมั่นในการสนทนาเรื่องเพศ (Beta = .728) และการให้ความสำคัญในการสนทนาเรื่องเพศกับบุตร (Beta = -0.159) โดยทั้ง 2 ปัจจัยนี้อธิบาย

ความแปรปรวนของพฤติกรรมความถี่/บ่อยในการสนทนาเรื่องเพศของบิดา มารดา ผู้ปกครองกับบุตรวัยรุ่นตอนต้น ในอำเภอเกาะพะงันจังหวัดสุราษฎร์ธานี ได้ร้อยละ 51 ($\text{adj. } R^2=0.510$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และมีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนาย 0.58670 ดังตารางที่ 2

ตาราง 2 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมความถี่/บ่อยในการสนทนาเรื่องเพศของบิดา มารดา ผู้ปกครองกับบุตรวัยรุ่นตอนต้นในอำเภอเกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ปัจจัยทำนาย	<i>b</i>	<i>SE</i>	<i>Beta</i>	<i>t</i>	<i>p-value</i>
ค่าคงที่	0.864	.561		1.538	.001
ความเชื่อมั่นในการสนทนาเรื่องเพศ	0.862	.091	.728	9.435	.001
การให้ความสำคัญในการสนทนาเรื่องเพศ	-0.226	.110	-.159	-2.057	.043

$R = .722$, $R^2 = .522$, $\text{adj.}R^2 = .510$, $df = 1$, $F = 44.758$, $SE_{est} = .58670$, $p\text{-value} = .043$

อภิปรายผล

1. พฤติกรรมความถี่ บ่อยการสนทนาเรื่องเพศ ทศนคติต่อการสนทนาเรื่องเพศ และการให้ความสำคัญในการสนทนาเรื่องเพศ ความเชื่อมั่นสมรรถนะแห่งตนเองในการสนทนาเรื่องเพศของบิดา มารดาและผู้ปกครองกับบุตรที่อยู่ในระยะวัยรุ่นตอนต้น

จากการศึกษาพบว่า พฤติกรรมความถี่/บ่อยของการสนทนาเรื่องเพศกับบุตร อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 1.67$, $SD = 0.74$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า บิดา มารดา ผู้ปกครองสนทนากับบุตรในเรื่องการทำแท้ง และเรื่องเกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนอยู่ในระดับน้อย ส่วนเรื่องที่มีการสนทนาบ่อยครั้งที่สุดคือ เรื่อง ผลกระทบของการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน และเรื่องศีลธรรมกับการมีเพศสัมพันธ์ ทั้งนี้อาจอธิบายได้ว่า วัฒนธรรมไทยส่วนใหญ่โดยเฉพาะในชนบทรับรู้ว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานโดยที่ชายหรือหญิงคู่หนึ่งไม่มีการหมั้นหมยกัน หรือไม่มีการตัดสินใจที่จะอยู่ร่วมกัน จะทำให้ฝ่ายหญิงเสี่ยงต่อการเสียชื่อเสียงในสังคม ผลที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนอาจทำให้หญิงสาวตั้งครรภโดยไม่ได้วางแผน ซึ่งอาจทำให้ถูกพักการเรียนหรือออกจากโรงเรียนและหมดอนาคตได้ ดังนั้นจึงทำให้บิดามารดาให้ความสำคัญและถ่ายทอดทัศนคติด้านการมีเพศสัมพันธ์โดยการสนทนาด้านดังกล่าวแก่บุตรที่กำลังเข้าสู่วัยรุ่นบ่อยกว่าด้านอื่นๆ (Phoowachanathipong, 2009)

การให้ความสำคัญในการสนทนาเรื่องเพศกับบุตร อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.90$, $SD = 1.24$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า บิดา มารดา ผู้ปกครองให้ความสำคัญในการสนทนาเรื่องเพศกับบุตร น้อยที่สุดในเรื่องความหมายของการมีเพศสัมพันธ์ รองลงมาคือเรื่องการดูแลสุขภาพอนามัยทางเพศส่วนเรื่องที่สำคัญมากที่สุดคือ เรื่อง การพูดคุยเรื่องผลกระทบของการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน รองลงมาคือ เรื่องผลกระทบของการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนสอดคล้องกับการศึกษาความมั่นใจและความสมัครใจของผู้ปกครองต่อการสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องเพศในเด็ก (Morawska, Walsh, Grabski, & Fletcher, 2015) พบว่า ผู้ปกครองมีความมั่นใจสนใจในการให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศและให้ความสำคัญเกี่ยวข้องกับการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศเด็กอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสอดคล้องกับการศึกษาเรื่องการสื่อสารเรื่องแม่และเด็กเกี่ยวกับสุขภาพทางเพศและอนามัยการเจริญพันธุ์: ประเทศกานา (Manu, Mba, Asare, Odoi-Agyarko, & Asante, 2015) พบว่า ผู้ปกครองของประเทศกานาพูดคุยกับเด็กเกี่ยวกับเรื่องเพศ ในหัวข้อที่ จำกัด ในขณะที่การเลิกสูบบุหรี่เป็นหัวข้อทางเพศที่กล่าวถึงกันอย่างแพร่หลายมากที่สุด ส่วนหัวข้อการใช้ถุงยางอนามัยและการคุมกำเนิดได้รับการกล่าวถึงน้อยมาก

ทัศนคติต่อการสนทนาเรื่องเพศกับบุตรอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.82$, $SD = 1.03$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีระดับคะแนนทัศนคติต่อการสนทนาเรื่องเพศกับบุตร น้อยที่สุดคือ ท่านรู้สึกว่าการพูดคุยเรื่องเพศไม่เหมาะกับลูกในวัยก่อนวัยรุ่น ส่วนข้อที่มีระดับคะแนนทัศนคติต่อการสนทนาเรื่องเพศกับบุตร มากที่สุดคือ ท่านคิดว่าพ่อแม่ ควรเป็นผู้พูดคุยเรื่องเพศกับลูกมากที่สุด ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวสามารถอธิบายได้ว่าบิดา มารดา หรือผู้ปกครองส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการสนทนาเรื่องเพศเป็นเรื่องที่ควรกระทำโดยผู้พ่อแม่หรือผู้ปกครอง แต่คิดว่าตนเองขาดทักษะในการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกโดยเฉพาะเรื่องการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับวัยของลูกและกลัวว่าหากสอนลูกไปแล้วอาจทำให้ลูกนำความรู้ไปใช้ในทางที่ผิดทำให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร สอดคล้องกับการศึกษากับผู้ปกครองส่วนหนึ่งที่มีข้อสงสัยว่า การสอนเพศวิถีศึกษาอาจจะชี้โพรงให้กระรอก และไม่เห็นด้วยกับการสอนสาธิต การใส่ถุงยางอนามัยกับอวัยวะเพศปลอม แต่ควรเน้นการบรรยายอย่างเดียว คุณแม่คนหนึ่งกล่าวเหตุผลข้อนี้ว่า “ถ้ามีอุปกรณ์จะเหมือน ไปซื้อน้ำเด็ก” แต่โดยรวมแล้วยังคงยืนยันว่าควรมีการสอนเพศวิถีศึกษา ดังคุณแม่อีกคนหนึ่งยืนยันว่าการสอนเพศวิถีศึกษาอาจเป็น “ดาบสองคม อาจทำให้อยากลอง แต่สอนก็จะได้ทำให้เด็กรู้จักป้องกันตัว” อย่างไรก็ตาม ผู้ปกครองอีกส่วนหนึ่งคิดว่าการสอนเพศวิถีศึกษาไม่ได้ชี้โพรงให้กระรอก และคิดว่าการควบคุมเพศสัมพันธ์ในเด็กนักเรียน เป็นไปได้ยาก จึงควรสอนวิธีการคุมกำเนิดเพื่อให้นักเรียนรู้จักป้องกันตัวเอง และ ทราบถึงผลกระทบที่จะตามมาจากการมีเพศสัมพันธ์ดัง คุณแม่ท่านหนึ่งเชื่อว่า “สอนด้วยจูปลอมจะดีกว่า เป็นการให้รู้จักให้ป้องกัน แม้ว่านะ เด็กสมัยนี้นั้นทันสมัยนะ มันรู้เรื่องทุกอย่าง ให้รู้วิธี ป้องกัน เราจะได้ไม่ต้องแก้มาก” (Unicef Thailand, 2016)

ความมั่นใจในความสามารถของตนเองในการสนทนาเรื่องเพศกับบุตรอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.60$, $SD = 1.01$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีความมั่นใจในความสามารถของตนเองในการสนทนาเรื่องเพศกับบุตร น้อยที่สุดคือ เรื่องการช่วยตัวเอง ส่วนข้อที่มีความมั่นใจในความสามารถของตนเองในการสนทนาเรื่องเพศกับบุตร มากที่สุดคือ เรื่อง เรื่องผลกระทบของการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของสุมิตรา เนียมกัน และโสภณัท สรไชย (2556) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการสื่อสารเรื่องเพศระหว่างผู้ปกครองกับบุตรหลานที่เข้าสู่วัยแตกเนื้อหนุ่มเนื้อสาว พบว่า ผู้ปกครองมีการสื่อสารเรื่องเพศในระดับปานกลาง โดยมีความรู้ในสอนบุตรด้านการปรับตัวและการวางตัวต่อเพศตรงข้ามอยู่ในระดับปานกลาง

2. ปัจจัยการทำนายพฤติกรรมความถี่ บ่อยการสนทนาเรื่องเพศของบิดามารดาและผู้ปกครอง กับบุตรที่อยู่ในระยะวัยรุ่นตอนต้น ในด้าน เพศ อายุ การศึกษา รายได้ การให้ความสำคัญในการสนทนาต่อการสนทนา ความเชื่อมั่นสมรรถนะแห่งตนในการสนทนาเรื่องเพศของบิดา มารดาและผู้ปกครองกับบุตรที่อยู่ในระยะวัยรุ่นตอนต้น

ผลการศึกษาปัจจัยทำนายพฤติกรรมความถี่/บ่อยในการสนทนาเรื่องเพศของบิดา มารดา ผู้ปกครองกับบุตรที่พบว่าปัจจัยด้านความมั่นใจในความสามารถของตนเอง และปัจจัยด้านการให้ความสำคัญในการสนทนาเรื่องเพศกับบุตร สามารถอธิบายความผันแปรของปัจจัยด้านพฤติกรรมความถี่/บ่อยในการสนทนาเรื่องเพศกับบุตรทั้งนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ สอดคล้องกับการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการสื่อสารของมารดากับบุตรสาวเกี่ยวกับความเสี่ยงทางเพศ และทัศนคติของมาดาดต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานกับความสามารถของตนในการปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิง (Srisuriyawet & Homsin, (2014) พบว่าการรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กับการสะดวกใจ แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับความถี่ในการสื่อสารของมารดาและบุตร การสนทนาที่อยู่ภายใต้บรรยากาศแลกเปลี่ยนเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์ มีผลทำให้เกิดความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้อง แต่หากมารดาอยู่ในสภาวะที่ไม่พร้อมหรือไม่สะดวกใจที่จะคุยกับบุตรเรื่องเพศ การเรียนรู้และเข้าใจระหว่างสนทนาจะไม่ราบรื่น จะมีความวิตกกังวลทั้งสองฝ่าย

บิดา มารดา มารดาและผู้ปกครอง มีความเห็นตรงกันว่า วัยรุ่นในปัจจุบันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเพิ่มมากขึ้น แตกต่างไปจากพฤติกรรมเดิมมาก ซึ่งควรให้ข้อมูลความรู้เรื่องเพศศึกษาที่ถูกต้อง แต่ผู้ปกครองยังมีความอาย ไม่กล้าที่จะสอน เพราะไม่รู้ว่าจะเริ่มสอนเรื่องเพศกับบุตรอย่างไร เพราะกังวลว่าจะให้ข้อมูลที่เสี่ยงต่อการถูกนำไปทดลองปฏิบัติ หรืออาจทำให้ลูกเข้าใจผิดว่า พ่อแม่ยอมรับเรื่องการมีเพศสัมพันธ์และการใช้วิธีการคุมกำเนิดซึ่งผลที่ตามมาอาจจะทำให้บิดา มารดาอาจต้องเสียใจภายหลังก็ได้ และ บิดา มารดา มารดาและผู้ปกครอง มีความเห็นว่าการสอนเรื่องเพศกับลูกเป็นเรื่องที่เหมาะสม พ่อแม่จะสามารถสอนและสร้างทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องการมีเพศสัมพันธ์และศีลธรรม จริยธรรมเรื่องเพศ ซึ่งจะช่วยให้บุตรสามารถนำความรู้ไปใช้ป้องกันตัวเองเพื่อหลีกเลี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ปัญหาการพูดคุยเรื่องเพศกับลูกทั้งที่พ่อแม่อาจตระหนักรู้บทบาทหน้าที่ของตน แต่จากการสำรวจ ก็ยังพบว่าเมื่ออุปสรรคที่ทำให้พ่อ แม่ไม่สามารถคุยเรื่องเพศกับลูกได้ในสามประเด็นหลัก ดังนี้ 1) ความรู้สึก พ่อแม่หลายคนรู้สึกขัดเขิน ที่จะคุยเรื่องเพศกับลูก 2) ความรู้ไม่มั่นใจในความรู้เรื่องเพศที่ตนเองมีอยู่ 3) ความเหมาะสมกับวัยของลูก พ่อแม่มักไม่ทราบว่า จะพูดเรื่องเพศกับลูกได้ในวัยใดมากแค่ไหน เพราะกลัวจะเป็นดาบสองคมให้ลูกอวยากลองหรือเป็นการชี้โพรงให้กระรอก (Daengchon, 2009)

ข้อเสนอแนะ

1. พยาบาลหรือผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถใช้ผลการวิจัยเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการพัฒนาทักษะการสื่อสารเรื่องเพศให้กับบิดา มารดา และผู้ปกครองที่มีบุตรอยู่ในวัยรุ่น
2. ควรมีการประชาสัมพันธ์เพิ่มเติมความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นให้บิดา มารดา และผู้ปกครองทราบ เช่น วิธีการจัดการความต้องการทางเพศด้วยตนเอง การป้องกันการตั้งครรภ์ การใช้ถุงอย่างอนามัย
3. ควรมีการสอดแทรกเนื้อหาความรู้ถึงความสำคัญในการสนทนาเรื่องเพศระหว่างผู้ปกครองและเด็กวัยรุ่นให้กับนักศึกษาพยาบาลเพื่อนำไปสู่การพัฒนาทักษะการปฏิบัติงานของนักศึกษาในการให้ความรู้แก่บิดา มารดาและผู้ปกครองที่มีบุตรวัยรุ่น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยถึงทดลองการใช้โปรแกรมพัฒนาทักษะการสื่อสารเรื่องเพศให้กับบิดา มารดา และผู้ปกครองที่มีบุตรอยู่ในวัยรุ่น
2. ควรมีการศึกษาระยะยาวผลการจัดพัฒนาทักษะการสื่อสารเรื่องเพศให้กับบิดา มารดาและผู้ปกครองที่มีบุตรอยู่ในวัยรุ่นเพื่อทำนายพฤติกรรมความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้น

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากสมาคมศิษย์เก่าพยาบาลกระทรวงสาธารณสุข

เอกสารอ้างอิง

- Asawasripongton, K. (2015). The development of a learning process about sexuality society. *Journal of Behavioral Science for Development*, 7(1), 61-73. (in Thai)
- Bandura. (1997). *A Self-efficacy: The exercise of Control*. New York: W.H. Freeman.
- Boonchieng, W., Tuanrat, W., Fongkaew, W., & Klunkli, P. (2013). Early adolescents' knowledge of HIV/AIDS and attitudes towards sexual behavior. *Thai Journal of Nursing Council*, 28 (1), 124-137. (in Thai).

- Chung, P.J., Borneo, H., Kilpatrick, S.D., Lopez, D.M., Travis R Jr., Lui C., Khandwala S., & Schuster MA. (2005). Parent-adolescent communication about sex in Filipino American families: a demonstration of community-based participatory research. *Ambulatory pediatrics*. 5(1), 50-55. (in Thai).
- Daengchon, C. (2009). Talk about sexuality between parents and youth rural northern Thailand. Master's thesis, Health Social Science, Faculty of Graduate studies, Mahidol University. (in Thai).
- Jordan, T.R., Price, J H., & Fitzgerald, S. (2000). Rural parents' communication with their teen-agers about sexual issues. *Journal of School Health*, 70(8), 338-344.
- Junnual N, Manwong M, Suebsamran P., & Singto S. (2014). Factors related to sexual behavior among the lower secondary school students at a school in Ubon Ratchathani province. *The Public Health Journal of Burapha University*, 9(2), 56-65. (in Thai).
- Manu, A. A., Mba, C. J., Asare, G. Q., Odoi-Agyarko, K., & Asante, R. K. (2015). Parent-child communication about sexual and reproductive health: evidence from the Brong Ahafo region, Ghana. *Reproductive health*, 12, 1-13. doi:10.1186/s12978-015-0003-1.
- McBride, C. K., Paikoff, R. L., & Holmbeck, G. N. (2003). Individual and familial influences on the onset of sexual intercourse among urban African American adolescents. *Journal of consulting and clinical psychology*, 71(1), 159-167.
- Morawska A., Walsh A., Grabski M., & Fletcher R. (2015). Parental confidence and preferences for communicating with their child about sexuality. *Journal Sex Education*, 15 (3), 235-248 . doi.org/10.1080/14681811.2014.996213.
- PATH. (2010). Training Manual for Sex Education. (3th ed.). Bangkok: Urgent Tag. (in Thai)
- Phoowachanathipong, K. (2009) A Study of the relationship between Buddhist child rearing practices and grateful behaviors of adolescents. Master's thesis, Faculty of Psychology. Ramkhamhaeng University. (in Thai).
- Pongpan, S. (2014). Sexually transmitted infection: Annual epidemiological surveillance report 201. Retrieved from <http://www.boe.moph.go.th>
- Siriluckkananan, K. (2010). Development of a non-formal education program for parents to enhance communicative abilities on sex education of their adolescent children. Doctor dissertation. Department of Educational Policy, Management and Leadership, Faculty of Education. Chulalongkorn University. (in Thai).
- Srisatidharakul, B. (2010). The methodology in nursing research. Bangkok: You and I Intermedia.
- Srisuriyawet, R., & Homsin, P. (2014). Mother-daughter sexual risk communication and psychosocial factors related to sexual experience among female students. *The Public Health Journal of Burapha University*. 9(2), 33-43. (in Thai)
- Unicef Thailand. (2016). Handbook of communication skills for teens and family. Nonthaburi: Beyond Publishing. (in Thai).
- World Health Organization. (1994). Life skill education for children and adolescent in schools. Retrieved from <http://www.who.int/iris/handle/10665/63552>.